

OKRUŽNICA

ZAJEDNICE KRVI KRISTOVE

Živi kalež

BR. 11-12 (261-262) • STUDENI / PROSINAC 2022.

*Svjetlo istinsko
koje prosvjetljuje svakog čovjeka
dođe na svijet;
bijaše na svijetu
i svijet po njemu posta
i svijet ga ne upozna.
K svojim dođe
i njegovi ga ne primiše.
(Iv 1, 9-11)*

Božić, 2022.

Želimo iskoristiti ponovnu priliku za kontemplaciju Otajstva Utjelovljenja i dopustiti Istinskom Svjetlu da svjetlom i toplinom Svoje ljubavi rasprši svaku tamu u našim srcima. Neka nas učini odvažnim svjedocima Boga koji, poštujući čovjekovu slobodu, prilazi svakome, stoji pokraj svakoga i milosrdno motri svako lice. Neka nam ovogodišnje iskustvo Božića pomogne da u Novoj 2023. godini budemo ljudi koji će ustati u zaštitu čovjeka i učiniti sve da si prestane zadavati smrtonosne udarce odbacivanjem, preziranjem i ignoriranjem Boga.

Čestit Božić i blagoslovljenu
Novu 2023. godinu

žele Misionari Krvi Kristove

TEMA: Susret

• I. Izlazak 3, 1-10 – Mojsijev poziv

¹ Mojsije pasao ovce svoga tasta Jitra, midjanskoga svećenika. Goneći tako stado po pustari, dođe do Horeba, brda Božjega. ² Anđeo mu se Jahvin ukaže u rapsplamtjeloj vatri iz jednog grma. On se zagleda: grm sav u plamenu, a ipak ne izgara. ³ »Hajde da priđem«, reče Mojsije, »i promotrim ovaj čudni prizor: zašto grm ne sagorijeva.« ⁴ Kad je Jahve vidio kako prilazi da razmotri, iz grma ga Bog zovne: »Mojsije! Mojsije!« »Evo me!« – javi se. ⁵ »Ne prilazi ovamo!« – reče. »Izuj obuću s nogu! Jer mjesto na kojem stojiš sveto je tlo. ⁶ Ja sam«, nastavi, »Bog tvoga oca; Bog Abrahamov, Bog Izakov, Bog Jakovljevi.« Mojsije zakloni lice: bojao se u Boga gledati. ⁷ »Vidio sam jade svoga naroda u Egiptu«, nastavi Jahve, »i čuo mu tužbu na tlačitelje njegove. Znale su mi muke njegove. ⁸ Zato sam sišao da ga izbavim iz šaka egipatskih

i odvedem ga iz te zemlje u dobru i prostranu zemlju – u zemlju kojom teče med i mlijeko: u postojbinu Kanaanaca, Hetita, Amorejaca, Perizana, Hivijaca i Jebusejaca. ⁹ Vapaji sinova Izraelovih dopriješe do mene. I sam vidjeh kako ih Egipćani tlače. ¹⁰ Zato, hajde! Ja te šaljem faraonu da izbaviš narod moj, Izraelce, iz Egipta.«

Kontekst: Epizodom gorućeg grma, za Mojsija počinje nova faza života: njegovih drugih 40 godina. Od trenutka rođenja bio je privilegiran jer je spašen od smrti, dočekan kao sin faraonove kćeri, odgajan na dvoru. Kad je odrastao, pokušao je vlastitim snagama spasiti svoj Narod, oslanjajući se na povlašteni položaj koji je imao; ali tu počinje njegov 'silazak'. Prisiljen na bijeg, pošto je ubio jednog Egipćanina, susreće Jitrove kćeri, ženi se jednom od njih i počinje raditi kao pastir. Do sada je doživljavao samo neuspjeh svojih očekivanja i svoje volje – spašavanja silom. Mojsije je imao ideju spašavanja Naroda koja nije odgovarala Božjoj volji. Sada ga Bog poziva da čini ono što je On želio i ovaj put snagom koja dolazi od Njega. Tek nakon osobnog susreta s Bogom, Mojsije koji je pasao stado stranca, primit će od Boga zadaću da vodi Njegov Narod.

• Izl 3, 1-10

Isus prolazi i ovuda, prolazi ovih dana kroz Jerihon tvoga života, u ovoj sadašnjoj situaciji koju si nisi sam/a zadao/la, ali u kojoj se nalaziš. Gospodin prolazi: ovo je prikladno vrijeme da Ga pokušaš vidjeti, poželiš Mu dobrodošlicu, dozvoliš Mu da te spasi.

Jerihon. Jerihonska oaza, smještena u dolini Jordana, nalazi se 250 metara ispod razine mora i stoga je najniži grad na svijetu. Isus ulazi u Jerihon koji je u nama, u najdublji dio našeg srca. Od nas traži da uđemo u intimni odnos s Njim.

U Jošuinovoj knjizi, Jerihon je predstavljen kao grad-utvrda, *ograđen rešetkama i dasakama* (Jš 6, 1), nedostupan Izraelcima. Tako je i s vratima našeg srca, nedostupna su možda i nama samima: samo Bog može srušiti zidove. Pozvani smo dakle sve svoje pouzdanje staviti u Boga, dopustiti Mu da nas vodi u ovim danima.

• **Kako živim odnos s Bogom u „pustinjama“ na koje nailazim u životu?**

Dode do Horeba, brda Božjega. Da bi se susreo s Bogom, makar i na ne-svjestan način, Mojsije se mora popeti na brdo, mora stići do odvojenog mjesta. To se događa ovih dana nama, neovisno o našoj volji.

...ukaže u rasplamtjeloj vatri iz jednog grma. Bog se ukazuje Mojsiju u grmu. Prema rabinskom tumačenju, grm je simbolično mjesto po kojem Bog izražava Svoje sudjelovanje u patnji Naroda: „Zar ne osjećaš da me boli kao što boli Izrael? Pogledaj odakle ti govorim, iz trnja! Ako se tako može reći, dijelim njegovu bol.“ (ShemR 2, 5) Za crkvene oce grm također simbolizira i Djevicu Mariju, koja je, ponizna poput grma, primila u sebe vatru božanske prisutnosti, a da ju ona nije spalila (referiraju se na njezino trajno djevičanstvo). U ikonografiji se često Kristovo Lice prikazuje u plamenu grma.

Vatra je u Starom Zavjetu Božji dar koji čovjeku daje svjetlost i toplinu, znak je saveza ljubavi, simbol Njegove brige/ljubomore, proždire neprijatelje i idole, pročišćava. U Novom Zavjetu simbol vatre povezan je s ljubavlju Sina i Duha Svetoga, a odnosi se i na kušnje koje ispituju djela i vjeru kršćana. Vatra nema oblik: ne može se dotaknuti, ne može se posjedovati, kao što se Bog ne može dokučiti i u potpunosti razumjeti. Kada se približimo Božjoj Riječi, nalazimo se pred Gospodinom, upravo onako kao Mojsije pred grmom; što znači da trebamo usvojiti stav beskompromisnog slušanja. *Dei Verbum* poučava „vjerničkom slušanju“ (DV 1).

Zašto grm ne sagorijeva? Poput Zakeja koji želi vidjeti Isusa, i Mojsija znatiželja vodi prema stvarnosti koja privlači njegovu pozornost. Mojsije, međutim, u tom trenutku ne traži Boga. On je ostavio po strani svoje snove iz prošlosti, pomirio se sa životom u prosječnosti ne dajući stvarnosti neko posebno značenje. Bog preuzima inicijativu, čini sve kako bi pobudio njegovu pozornost. Bog je taj koji ide u potragu za čovjekom. Cijela povijest spasenja, pa i naša osobna povijest, obilježena je Božjim pitanjem Adamu: *Gdje si?*, traženjem po kojem Bog želi stupiti u spasonosni dijalog sa Svojim Narodom. Zanimljivo je primijetiti da se Bog Mojsiju ne očituje na faraonovu dvoru, nego u pustinji i u samoći, što je analogija s našim trenutcima u pustinji koji su

pogodna vremena i prostori za susret s Gospodinom. Mojsije pokušava shvatiti značenje onoga što se događa; ne zaustavlja se na površini. Novozavjetna objava dovest će nas do razumijevanja da nam upravo dar razuma, koji nam je ulio Duh Sveti, pomaže čitati stvarnost iz Božje perspektive.

Mojsije! Mojsije! Gospodin koristi ovo Mojsijevo traženje kako bi ga doveo do svijesti da ono što se događa nije jednostavno ljudsko događanje. Postoji Božja intervencija. Dok se preispituje, Mojsije shvaća da nije samo pred spektaklom koji treba gledati, već pred stvarnošću koja ga nadilazi, i čuje poziv da se uključi u ovo čudesno događanje.

Evo me! U tom trenutku se događa prijelaz s površine u dubinu, Mojsije se osjeća pozvanim i ne povlači se. Njegovo – *Evo me!* – je njegova početna spremnost biti protagonist događanja u koja se sada uključuje.

- **Na koji način ti proživljavaš događanja u svojoj Zajednici?**
- **Uključuješ li se u ono što se događa u životu tvoje braće/sestara ili ostaješ po strani?**

U Svetom Pismu ponavljanje ukazuje na ozbiljnost trenutka ili onoga što će biti izrečeno. Bog je svečano izgovarao naše ime i u onom trenutku kad smo bili pozvani na služenje. Mandat koji smo primili, iako vremenski ograničen, traži od nas da priznamo uzvišenost (važnost, svetost) naše službe u Zajednici: Bog ima povjerenja u nas i povjerava nam Svoje sinove i kćeri.

Ne prilazi ovamo... Izuj obuću... Mojsije mora pristupiti stvarnosti sa stavom obzirnosti, poštovanja, jer je suočen s nedodirljivom tajnom kojoj samo Bog ima pristup: a to je srce ljudskog bića. Treba skinuti sandale. Izraz *sandale* potječe od hebrejskog glagola u značenju 'zatvoriti, stisnuti'. Ovo značenje želi reći da Božja zapovijed Mojsiju zahtijeva od njega da se oslobodi onoga što ga drži vezanim i zatvorenim u sebe kako bi prihvatio Božju Riječ koja će ga voditi novim putem. Izuvanje sandala ima i druga značenja: prepoznavanje svetosti mjesta koje pripada Bogu i zahtijeva poštova-

nje i poniznost (usp. Jz 5, 15); ne bježati od Božje prisutnosti i od onoga što On traži od tebe (bez sandala ne možeš trčati); postati svjestan da autoritet nije tvoj, jer postoji Netko drugi o komu ovisiš.

Ja sam Bog tvog oca. Bog se objavljuje Mojsiju kao Bog njegovih otaca, Abrahama, Izaka i Jakova, vraćajući ga tako u njegovu prošlost, njegovo podrijetlo, na Savez i na obećanja koja je Bog dao Abrahamu i njegovim potomcima.

- **Kako živiš odnos s poviješću svoje obitelji, svoga naroda, svoje Zajednice?**
- **U kojem smislu smatraš da je moguće ostati vezan/-a uz tradiciju i korijene svoje Zajednice?**

Mojsije zakloni lice. Ako se u Starom Zavjetu Božje Lice ne može vidjeti jer objava nije potpuna, u Novom Zavjetu se Božje Lice vidi u Njegovu Sinu Isusu Kristu. Stoga u ovom odlomku Bog govori Mojsiju da se ne približava, da ne pristupa, ali u Poslanici Hebrejima čitamo: *vi ste pristupili ... Posredniku novog Saveza – Isusu – i krvi škropljeničkoj što snažnije govori od Abelove.* (Heb 12, 24) Objavljujući puninu Svoje ljubavi u Križu Svoga Sina, sam Bog više ne smatra potrebnim zastor i zato razdire hramsku zavjesu od vrha do dna. Isto tako, oni koji promatraju Lice Isusa Krista više se ne boje gledati prema Bogu, kao što se to dogodilo Mojsiju, jer: *Straha u ljubavi nema, nego savršena ljubav izgoni strah; jer strah je muka i tko se boji, nije savršen u ljubavi. Mi ljubimo jer on nas prije uzljubi.* (1 Iv 4, 18-19)

Bogu nije dovoljno slušati vapaj Svoga Naroda, On smatra potrebnim intervenirati – jer tako se Bog brine (usp. Izl 2, 24). A kako bi pokazao tu brigu, uključuje Mojsija. I uključuje nas. Bog se brine za Svoju djecu preko Svojih 'posrednika'. Valja napomenuti da će, tek nakon susreta s Bogom, Mojsije moći postati Njegov posrednik, jer u mladosti nije uspio stati u obranu Naroda svojim položajem i vlastitim snagama.

Sišao sam... Božja briga za ljude opisuje se različitim glagolima: promatrao sam, čuo sam, znam, sišao sam da ga oslobodim i izvedem, vidio sam. Bog je uključen kroz glagole kao svjedok: On promatra, On čuje, On poznaje stanje ljudi. Nije ravnodušan prema patnjama, nego poduzima kretnju silaska kako bi oslobodio ljude i doveo ih k Sebi, reintegrirajući ih u njihovo dostojanstvo. Ovo je predodžba otkupiteljskog zahvata Sina Božjega koji se lišava slave Svoga božanstva kako bi k Sebi privukao čovječanstvo. U ovom kretanju Mojsije je poslan s tri glagola: *hajde, ja te šaljem, izbavi narod.*

I mi, članovi jednog tijela koje je Crkva, dijelimo Isusovo poslanje: izvoditi osobe iz ropstva vlastite sebičnosti u ljubav i darivanje samih sebe.

Kada je susret s Bogom istinit, to uključuje preuzimanje velike zadaće: odgovor na božanski poziv da surađujemo s Njim u Njegovu djelu oslobađanja naroda. Bog je sišao, zato je Mojsije poslan. Svoju misiju ne gradimo sami! Ona je uvijek odgovor na misao i djelovanje Boga koji o tome prvi odlučuje.

- **Osjećaš li odgovornost za povjerenje koje ti je Bog ukazao poslavši te da izbaviš Njegovu djecu iz njihova ropstva?**

Neka nas po Svojoj Predragocjenoj Krvi dragi Isus sve zajedno povede u Nebo!

Proslava Gašparova 21. listopada 2022. u Prozorju

Proslava „Gašparova“, svetkovine kojom Družba Misionara Krvi Kristove proslavlja svoga Utemeljitelja sv. Gašpara del Bufala, najvećeg apostola „Cijene našeg otkupljenja“, proslavljena je i ove 2022. godine u Centru Pomirenja u Prozorju u petak 21. listopada. Svečanom euharistijskom slavlju prethodilo je jednosatno klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom koje je započelo u 17 sati uz molitvu Krunice Krvi Kristove i razmatranja potaknuta primjerima iz života sv. Gašpara te odlomcima iz njegovih pisama. Za to vrijeme bila je i prilika za sv. ispovijed i pomirenje s Bogom, sa sobom i s „dragim bližnjim“.

Ovogodišnje svetkovanje blagdana sv. Gašpara došlo je kao svojevrstan vrhunac prethodnih važnih događaja i slavlja u Hrvatskoj delegaturi Družbe kojima se sam sv. Gašpar s Neba zasigurno raduje jer vidi kako djelo koje je po njemu Gospodin započeo u proslavi Svoje Predragocene Krvi raste i razvija se i po definitivnoj inkorporaciji br. Karla Maria Petrovića (7. listopada) i dan kasnije (8. listopada) po njegovu i br. Ivana

Raljušića dakonskom ređenje po rukama zagrebačkog nadbiskupa o. kardinala Josipa Bozanića.

Svečano misno slavlje započelo je u 18 sati, a predvodio ga je vlč. Tomislav Kralj, župnik u župi Uzvišenje Svetog Križa, Lukarišće, Dugo Selo, koji je na početku pozvao nazočne vjernike da otvorena srca „stanemo pred Gospodina i zamolimo Ga da nas dotakne, da nas očisti od svakoga grijeha, od svega onoga što je nedostojno Boga i čovjeka!“

Usljedila je služba čitanja: Iz 52, 7-10, psalam Gospodin je pastir moj, Heb 13, 12-15; 20-21 te Evanđelje po Luki (Lk 4, 16-21.). Pozdravljajući radosno od srca Misionare, Klanjateljice Krvi Kristove, druge nazočne svećenike i redovnice, zatim Zajednicu Krvi Kristove te ostale okupljene vjernike, Predslavitelj je razlomio Riječ Božju stavljajući naglasak na ljubav Božju koja se očitovala u i po životu sv. Gašpara: „Upravo ovaj dragi Svetac, stoji danas pred nama kao putokaz i svojim nam životom pokazuje jedan od načina kako možemo doći do Boga, kako susresti Krista u našim svakidašnjim životnim okolnostima, u našim borbama, u našim traženjima. Pokušajmo stoga i mi danas ovdje okupljeni, korak po korak, a vođeni Riječju Božjom koju smo čuli, a onda i pouzdanjem u snagu Njegove Predragocjene Krvi i mi najprije otvoriti svoja srca i oraspoložiti se za primanje milosti koje nam Bog po ovom susretu i ovom našem zajedništvu danas želi dati.“ Jer, nastavio je Propovjednik dalje: „Isus nas nije došao spasiti nekim političkim radom, nekom posebnom ekonomskom strategijom, nekim nizom zakona, propisa, kalkulacija, nego Svojim darovanim životom, Svojom proliveonom Predragocjenom Krvlju. Isus se uključio u život do te mjere da je postao jedan

od nas, preuzimajući na Sebe sve zlo zbog kojega mi često patimo. Upravo to je jako dobro razumio i sv. Gašpar: već od rane mladosti iz toga je crpio snagu za sve korake i pothvate, za sva djela i napore pa i onda kad su ga progonili, kad su ga vrijeđali i kad su ga ismijavali. Uvidio je i svima želio posvjedočiti koliko je bila velika Isusova želja da prolije Svoju Krv za naše spasenje kako bi nas vratio u zagrljaj našega zajedničkog Nebeskog Oca. On nas stoga poziva i da shvatimo koliko je velika i njegova želja da se svi okoristimo Predragocjenom Krvlju Kristovom. Važno je da znamo i vjerujemo da je Isus baš u Svojim ranama otvorio svima nama izvor milosrđa, izvor mira, vrelo pobožnosti i ljubavi koje poziva sve ljude da na njemu gase svoju žeđ.“ Svoju propovijed vlč. Kralj završio je porukom i molitvom: „Dragi vjernici, ne bojmo se ničega, osim grijeha! Pronađimo snagu, smirimo se, pomirimo s Bogom, prosimo milost za ustrajnost u borbi. Molimo da nas po Svojoj Predragocjenoj Krvi dragi Isus sve zajedno povede u Nebo!“

Nakon homilije „umjesto“ Vjerovanja, Misionari koji imaju doživotne zavjete obnovili su svoje zavjete koje su dali Družbi klečeći pred oltarom: „Odgovarajući Gospodinu Bogu na Njegov poziv da nasljedujem Krista ovim posebnim pozivom u nazočnosti moje subraće, vjerujući u Gospodina koji je uvijek vjeran, i moleći moćni zagovor Blažene Djevice Marije, Pomoćnice Kršćana, sv. Gašpara, našeg utemeljitelja i

sv. Franje Ksaverskog, našeg zaštitnika, ja: Stjepan Ivan Horvat, Ivan Raljušić, Ilija Grgić, Marijan Zubak, Willi Klein, Davor Lukačević, potpuno slobodne volje obnavljam svoje obećanje vjernosti Družbi Misionara Krvi Kristove, a u skladu s Konstitucijama i Statutima stavlajući sebe potpuno u službu Bogu sve do konca svoga života.“ Provincijalni Delegat Misionara je nadodao: „Obnovili smo svoje obećanje vjernosti našoj Kongregaciji. Neka naše zajedništvo u ovoj svezi ljubavi bude jasan znak i svjedok izmiriteljske snage Kristove Krvi. Neka po našoj vjeri u Isusa Krista koji nas je otkupio Svojom Predragocjenom Krvi i uz Božju pomoć ostanemo uvijek vjerni sinovi našoj Družbi.“

Vrhunac misnoga slavlja bila je sv. pričest pod Obje Prilike kojoj su nazočni s puno ljubavi i dužnim poštovanjem pristupali da se nahrane sa stola Euharistije nakon što su već nahranjeni sa stola Riječi Gospodnje.

Na kraju misnog slavlja, upravitelj Hrvatske delegature Družbe Misionara p. Ilija Grgić od srca je zahvalio vlč. Tomislavu Kralju što se odazvao njegovu pozivu da predslavi ovo svečano slavlje i da razlomi Božju Riječ vjerničkom puku, a potom se zahvalio i ostalim nazočnim svećenicima: svojoj subraču Misionarima, vlč. Slavku Kresonji – bivšem župniku u Župi sv. Martina Biskupa u Dugom Selu, vlč. Ivanu Valentiću – dekanu i sadašnjem župniku dugoselske Župe sv. Martina te svećenicima koji su ispovijedali i za vrijeme sv. Mise. Osobito se zahvalio p. Williju Kleinu koji je „kriv“ za dolazak Misionara u hrvatske krajeve kao i za njegovu ljubav prema hrvatskom narodu. Preporučio ga je osobito u molitve jer idućeg tjedna drži duhovne vježbe za svećenike u Centru pomirenja. Također je čestitao današnju zajedničku svetkovinu sestrama Klanjateljicama Krvi Kristove koje svojom ljubavlju, molitvom i trpljenjem tako puno čine za svoju subraću po karizmi Krvi Kristove kao i Zajednici Krvi Kristove te svim okupljenim vjernicima koji štuju sv. Gašpara i koji se svakog 21. u mjesecu okupljaju u crkvi Predragocjene Krvi u Prozorju na adoraciju, sv. Misu te pobožnost sv. Gašparu. U skladu s povodom slavlja, uslijedila je molitva Litanija sv. Gašparu te molitva za ozdravljenje od tumora po njegovu zagovoru. Na kraju misnog slavlja, vlč. Kralj je udijelio završni blagoslov nazočnima relikvijama sv. Gašpara.

Svečano ozračje nastavilo se i u Dvorani sl. Božjega Ivana Merlinija uz agape druženje.

M. V.

Oblačenje kandidata u Družbi Misionara Krvi Kristove

U 2. nedjelju Došašća, 4. prosinca 2022. u II. misijskoj kući i Centru pomirenja u Prozorju svečano je proslavljen i blagdan zaštitnika Družbe Misionara Krvi Kristove sv. Franje Ksaverskog i tom prigodom upriličeno je „oblačenje“ dvojice kandidata u Družbu: br. Ivana Bošnjaka i br. Sebastiana Slovića. Svoja prva obećanja Družbi MKK dali su pod svečanim misnim slavljem koje ja započelo u 18 sati. Euharistiju je predslavio provincijalni delegat Družbe za Hrvatsku delegaturu o. Ilija Grgić, u koncelebraciji sa subračom Misionarima: o. Marijanom Zubakom i o. Stjepanom Ivanom Horvatom.

U uvodnom dijelu Slavitelj je naglasio: „Velika je radost i velik razlog za zahvalnost dragome Bogu što je sve više onih koji žele do kraja svoga života biti „živi kaleži“; ne žele biti nekakva posuda u koju se stavlja bilo što, već žele i jesu biti uistinu Živi. Žele biti posude koje svojim životom pokazuju da su otvoreni za sve ono što Bog svaki dan daje bez obzira koliko to bilo slatko ili gorko... ljudi koji su svjesni svoje plemenitosti, onoga materijala od kojega su sačinjeni, a to je sama Božja Ljubav. Bit će to i jesu „živi

kaleži“ koji čvrsto stupaju i stoje na ovoj zemlji, ljudi koji vide čovjeka pokraj sebe, čovjeka u potrebi; ljudi koji znaju hodati uspravno, ali ne „s glavom u oblacima“, ljudi koji znaju podići glavu kada je potrebno da bi upravili pogled prema Nebu. Takva dva „kaleža“ ovdje imamo – stoje pred nama i oni će u ovoj Euharistiji reći svoj: Da! Zahvaljujem Bogu i da je tih „kaleža“ sve više. U ovoj Euharistiji molit ćemo Gospodina da vam da sve potrebne milosti da do kraja svoga života ostanete Njegovi „živi kaleži“. A da bi ova naša prošnja upućena Bogu za vas bila što djelotvornija i naišla na Njegov milosrdni pogled i odziv, pokajat ćemo se na početku ovog misnog slavlja za sve svoje grijehе i propuste.“

Nakon službe čitanja (Iz 11, 1-10; Ps 72, 1-2.7-8.12-13.17; Rim 15, 4-9; Mt 3, 1-12) slijedila je homilija u kojoj je o. Ilija na temelju Božje Riječi iz misnih čitanja nazočnima, a osobito kandidatima, razložio što znači biti Misionar Krvi Kristove i koje je njihovo poslanje. Naslanjajući se na evanđeoski odlomak, povukao je paralelu između misije i života sv. Ivan Krstitelj i Misionara: „Čitamo da se Ivan Krstitelj pojavio u pustinji. Pojavio se tako Ivan Bošnjak i Sebastian Slović na Razgledu 3, u Družbi Misionara Krvi Kristove.“ Ivan se pojavio u pustinji u koju se bio povukao kako bi se pripremio za svoje poslanje. Znamo da je Ivan sin svećenika, no Zaharija ne stanuje u Jeruzalemu, već van, na selu. Ivan čini još jedan korak dalje u „odmaku“ od Jeruzalema, od Hrama. Što se to nalazi u Jeruzalemu, što se nalazi u Hramu? Kakva je situacija moralna, duhovna, vezano uz Jeruzalemski hram možemo iščitati iz Ivanovih riječi kojima vjerske vođe, farizeje i saduceje, naziva „leglo gujinje“ govoreći da je sjekira položena na *korijen stablima koja ne donose roda da se posjeku i bace u oganj*. Od njih se itekako traži obraćenje, a ne njihovo pouzdanje da će se spasiti jer im je otac Abraham, odnosno

jer su pripadnici Izabranog naroda i vjerski autoriteti. Ivan se odmiče od takvog načina razmišljanja, odlazi u pustinju da bi tamo mogao čuti Božju Riječ, Božji glas za promjenu čitavog naroda, za njegovo obraćenje. Nastavio je propovjednik usporedbu: „I vi ste otišli u pustinju, otišli ste u Družbu MKK, da iz toga prostora naviještate Božju Riječ, da govorite o Cijeni našega spasenja. Ivan je odjeven u devinu kožu i opasan kožnatim pojasom. I vi ćete biti danas odjeveni reverendom – vanjski znak koji govori da se nekim stvarima protivite, da se ne slažete, da imate drugačiji pogled... Ona nije gruba i tkanje ne bude poput onog od devine dlake, ona je čak fina, ali izazivat će protivljenje i dobivat ćete ‘ubode’ jer ona izaziva; koliko god bila dostojanstvena, itekako provocira i treba biti spreman preživjeti, proživjeti, prihvatiti i ne osvetiti se... Bit ćete opasani pojasom, ali ne od kože. Prorok Izaija u 1. čitanju nam prikladno govori što taj pojas znači: *...pravdom opasati bokove, a vjernošću bedra*. Pravda i vjernost. Vjernost Družbi, a u njoj vjernost Isusu Kristu. Vjernost je satkana od niti, obećanja koja ćete dati, a to su: poslušnost, čistoća i siromaštvo. Time se danas opasujete. Pravda je pak jedna jedina, a to je: Bog Otac, Bog Sin, Bog Duh Sveti.

Ako promatramo dalje Ivana Krstitelja, možemo slobodno reći da mu i nije 'neki PR i marketing': devina dlaka, kožnat pojas, hrani se skakavcima i divljim medom. To nije ni atraktivno ni privlačno. Ali grnuo je k njemu *Jeruzalem, sva Judeja i sva okolica jordanska*. Svi su grnuli i gurali se da se krste. Možemo gledati i reći za naše današnje društvo da je materijalističko, hedonističko, no vidimo koliki ljudi grcaju u propadanju, u rastakanju duše, koliki idu krivim putem, koliki se hrane ispraznim vrjednotama, a gladni su istine, prave ljubavi, pravih vrjednota. Svijet koji u svemu tome grca, itekako traži Ivana Krstitelja, ispovijeda svoje grijeh: to su ljudi koji su shvatili da je način njihova života „ispraznost nad ispraznošću“, da im ništa ne daje – da se svaki dan mimoilaze sa smislom, s radošću, s dubinom, ljepotom svoga života i to na kraju priznaju. I danas, kakva god bila situacija u Crkvi, ljudi hrle, ljudi žele doći blizu...

Osim što ste obučeni u odoru Misionara, hraniti vam se kao što se Ivan hranio: *skakavcima i divljim medom*. Vama je, br. Ivane i br. Sebastiane, hraniti se onim što je Gašparovo, onim čime se on hranio, što je njemu davalo snagu da bude gorljivi propovjednik, najveći apostol Predragocjene Krvi, Cijene našega spasenja. Njegov pogled i on čitavim svojim bićem bio je okrenut i zagledan u Raspetu Ljubav, u Križ, u tu

Ivan je odjeven u devinu kožu i opasan kožnatim pojasom. I vi ćete biti danas odjeveni reverendom – vanjski znak koji govori da se nekim stvarima protivite, da se ne slažete, da imate drugačiji pogled... Ona nije gruba i tkanje ne bode poput onog od devine dlake, ona je čak fina, ali izazivat će protivljenje i dobivat ćete 'ubode' jer ona izaziva; koliko god bila dostojanstvena, itekako provocira i treba biti spreman preživjeti, proživjeti, prihvatiti i ne osvetiti se...

Knjigu Života koju je kontemplirao. I kako sâm na jednom mjestu kaže: «Ja sam najzad prodan, reći ću tako, za slavu božanske Krvi, Cijenu vječnoga spasenja. Ne može se reći više. O, kakvo je blago tako spasonosna pobožnost! Htio bih imati tisuću jezika da ganem svako srce prema njoj, i žudim da moja duša budu sve više prožeta njome.»

Gašpar je križ Kristov zato držao tako blizu srca kako ovo nikada ne bi zaboravio. Vama je, draga braćo, hraniti se Božjom Riječju i kontemplacijom te Raspete Ljubavi koju ćete najbolje moći vidjeti hraneći se na euharistijskom stolu. A da biste zaista uvijek mogli čitati tu knjigu Raspete Ljubavi, kontemplirati veličinu otkupiteljske Krvi koja se u potpunosti daje za nas, potrebno je pripaziti na ovu drugu «grupaciju» iz evanđelja (koja misli da je već spašena i ne treba obraćenja), a to su farizeji i saduceji – da se ne bismo u njih premetnuli: izvana nema svetijih ljudi, na van sve odredbe vrše, obdržavaju Zakon, ali srcem ne vjeruju. Budno paziti da se i mi sami ne skrivamo iza sakramenata, da se ne skrivamo iza određenih formi i načina života... *da se niste usudili*...već je potrebno donositi *plod dostojan obraćenja*. Potrebno je zaista cijelim svojim bićem svakodnevno živjeti ono što čuješ, promatrajući Knjigu Života, Raspetu Ljubav, slušajući Njegovu Riječ: «Homilija je završila obećanjem molitve za braću: „Molit ćemo dobrog Boga da vam dadne tu snagu da tako čineći svaki dan pronalazite odgovor za sve što se događa u vašem životu i u životu drugih. I učinit ćemo ono što Pavao u današnjoj poslanici govori: *Prigrlijte jedni druge kao što je Krist prigrlio vas na slavu Božju*. Želimo Vas prigrliti u Družbu kako bi se Bog kroz vas i vaše živote proslavio.“

Nakon propovijedi uslijedio je „obred oblačenja“, odnosno polaganje prvih obećanja br. Ivana i br. Sebastiana. Obred je započeo pjevanjem Himna Duhu Svetom, prozivanjem kandidata i njihovom molbom za pripuštanje u Družbu. Uslijedilo je i odobrenje subraće definitivno inkorporiranih koji su s velikom radošću prihvatili nove kandidate. Nakon blagoslova reverende i pojasa, o. Provincijalni delegat uručuje kandidatima reverendu koji oni, uz pomoć definitivno inkorporiranih, oblače. Slijedi pjevanje Litanija Svih Svetih: za to vrijeme kandidati leže prostrti pred oltarom (prostracija), a svećenici i puk klečeći odgovaraju na zazive. Potom braća Ivan i Sebastian klečeći pred oltarom izriču svoje „obećanje vjernosti Družbi Misionara Krvi Kristove, a u skladu s Konstitucijama i Statutima, stavljajući sebe potpuno u službu Bogu tijekom godinu dana.“ Provincijalni delegat u ime Družbe prihvaća njihova obećanja te im uručuje pojas kojim se opasuju uz pomoć starije subraće-svećenika. Cijeli obred polaganja prvih obećanja i oblačenja završava pružanjem znaka mira „kao izraz(a) našeg zajedništva koje je plod Kristove prolivene Krvi.“ Znak mira prerasta u srdačno i radosno čestitanje novoj (su)braći na upravo položenim prvim obećanjima.

Nastavlja se svečano Euharistijsko slavlje koje svoj vrhunac ima u sv. Pričesti pod obje Prilike.

Nakon popričesne molitve uslijedila je zahvala svima koji su na bilo koji način pridonijeli uveličavanju ovog slavlja. Osobita zahvala izrečena je roditeljima br. Ivana te majci br. Sebastiana. Njima je o. Ilija uručio krunice kako bi „bio siguran“ da će i dalje moliti i „trošiti svoja koljena“ za svoje sinove i cijelu Družbu da ustraju na Putu kojim su krenuli. Misno slavlje završilo je podjelom blagoslova nazočnima, a radosno ozračje nastavilo se agape druženjem u dvorani sl. Božjega Ivana Merlinija. (mv)

Papa Franjo: **Neka obitelj bude čimbenik bratstva**

Primivši u audijenciju Forum obiteljskih udruga, papa Franjo je istaknuo da je radost obitelji u konkretnoj stvarnosti roditelja, djece, baka i djedova, te ostale rodbine, koji svakoga dana nastoje ići naprijed u stilu jednostavnosti i služenja. Potaknuo je dobru politiku za obitelji i s obiteljima, te pozvao na konkretne odluke u svrhu preokreta trenda stope nataliteta: „Trebaju nam djeca“

Glas sposoban protumačiti stvarnost i potrebe talijanskih obitelji, posebno onih s više djece, koje su se našle nepravedno kažnjene – tim je riječima papa Franjo opisao Forum obiteljskih udruga, čije je predstavnike danas primio u audijenciju. Obitelji koje prije svega svjedoče radost što su obitelj, odnosno – objasnio je Papa u govoru – koje svjedoče glavnu poruku apostolske pobudnice *Amoris laetitia* (Radost ljubavi), onu radost koja može prolaziti sretnim i bolnim trenutcima, mirnijim i težim, katkada i mučnim razdobljima.

Postoji radost koja može prijeći sve te situacije, jer je na dubljoj razini, i koja dolazi upravo iz obitelji shvaćene kao dar, s dubokim osjećajem zahvalnosti. Zahvalnost je to koja se upravlja prije svega Bogu, a onda našim precima, pradjedovima, bakama, djedovima, roditeljima, ali i djeci i unucima, naravno, jer mališani obnavljaju 'amoris laetitia' kod starijih i kod odraslih.

Nalazimo se u ozbiljnoj demografskoj zimi i na to moramo reagirati, svom snagom, svojim radom, svojim idejama kako bismo uvjerali. Moj mi je tajnik rekao da je neki dan prolazio Trgom svetoga Petra te vidio jednu gospođu s dječjim kolicima... kada je pogledao unutra, tamo je bio mali pas. To je znak, zato to govorim. Trebamo djecu. Potrebna su nam djeca.

U dijalogu s institucijama za opće dobro

Potaknuvši prisutne da nastave poticati dobru politiku za obitelji i zajedno s obiteljima, i to na temelju nauka i društvene prakse Crkve, Sveti je Otac istaknuo da je to obveza koju valja ostvarivati u dijalogu sa svim institucijama odgovornima za obiteljske politike, u traženju općega dobra.

Kršćanska obitelj – ali rekao bih svaka obitelj utemeljena na ljubavi – otvorena je i pozorna na ono što se događa izvan kuće, nastoji biti gostoljubiva i solidarna, počevši od situacije u susjedstvu, u zgradi u kojoj živi, u gradskoj četvrti, pa sve do onih na široj društvenoj razini, kao i u drugim zemljama i na drugim kontinentima. Obitelj je pozvana biti čimbenik bratstva, čimbenik društvenoga prijateljstva, ukorijenjena na teritoriju, te istodobno otvorena prema svijetu.

Preokrenuti trend stope nataliteta

Osim toga, političko je zauzimanje – prema Papinim riječima – jedini način da se postigne inverzija trenda stope nataliteta, kako bi se prevladala demografska zima.

Rekao sam to, ali želim ponoviti: nalazimo se u ozbiljnoj demografskoj zimi i na to moramo reagirati, svom snagom, svojim radom, svojim idejama kako bismo uvjerali. Moj mi je tajnik rekao da je neki dan prolazio Trgom svetoga Petra te vidio jednu gospođu s dječjim kolicima... kada je pogledao

unutra, tamo je bio mali pas. To je znak, zato to govorim. Trebamo djecu. Potrebna su nam djeca.

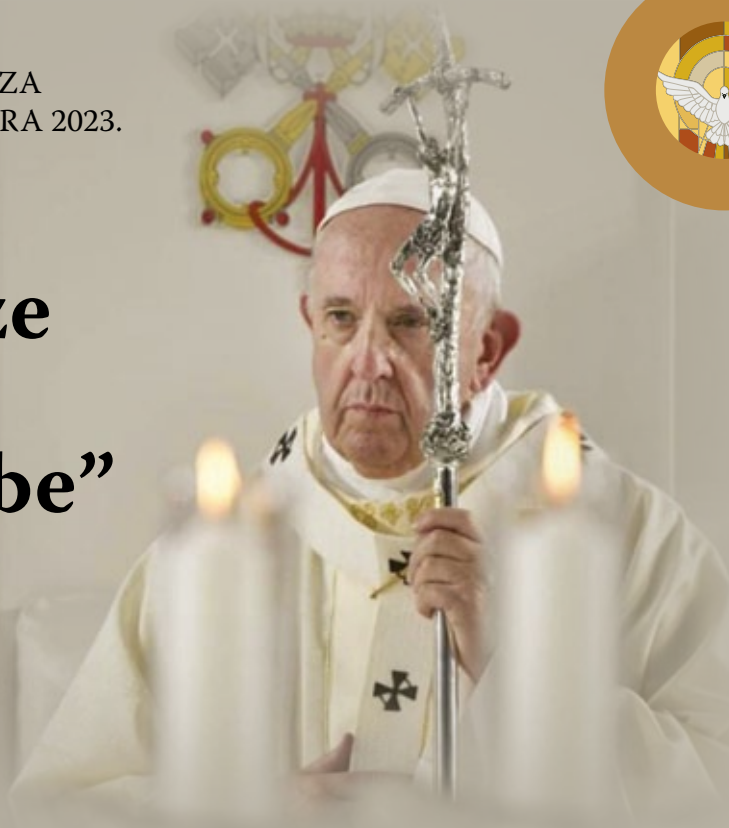
Zahvaljujući na kraju Forumu na inicijativama, papa Franjo je njegove predstavnike potaknuo da idu dalje prateći dva puta: radosno svjedočenje obitelji i zauzimanje za dobru politiku za obitelji i zajedno s njima. Međutim, – dodao je – pazite na sebe kao parovi i kao obitelji! Odvojite potrebno vrijeme za molitvu, za razgovor među vama, supružnicima, i s djecom, kao i za život u crkvenoj zajednici.

PAPINA PORUKA ZA
SVJETSKI DAN MIRA 2023.

DUHOVNOST

“Nitko ne može spasiti sâm sebe”

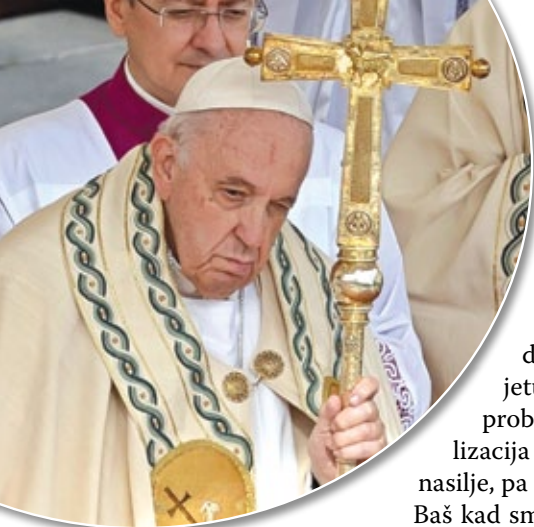

Poruka pape Franje za 56. Svjetski dan mira koji se slavi 1. siječnja 2023. objavljena je u petak, 16. prosinca. „Dok je cjepivo za COVID-19 pronađeno, za rat još uvijek nisu pronađena prava rješenja. Sigurno da je virus rata teže pobijediti od virusâ koji pogađaju ljudsko tijelo, jer ne dolazi izvana, nego iznutra, iz srca čovječjega nagrađena grijehom“, piše Papa u svojoj poruci.

„Nitko ne može spasiti sâm sebe. Krenuti ispočetka nakon COVID-19 da bismo zajedno zacrtali putove mira“, tema je Papine poruke za Svjetski dan mira 2023. u čijem su središtu dvije teme: pandemija bolesti COVID-19 i ruska agresija na Ukrajinu.

COVID-19 nas je bacio u tamnu noć, izbacio nas iz kolotečine našeg svakodnevnog života, poremetio naše planove i navike i narušio prividan mir čak i najprivilegiranijih društava. To je izazvalo nesnalaženje i patnju i prouzročilo smrt velikog broja naše braće i sestara, piše, među ostalim, Papa u svom osvrtu na pandemiju.

Nakon tri godine, vrijeme je da se preispitamo, učimo, rastemo i dopustimo da se u nama kao pojedincima i u zajednici dogodi duboka promjena. Više sam puta ponovio da iz krize nikad ne izlaziš isti: iz nje izlaziš ili bolji ili gori. Nakon što smo izravno prošli kroz iskustvo krhkosti koja karakterizira ljudsku stvarnost i našu osobnu egzistenciju, možemo reći da je najveća lekcija kojoj nas je COVID-19 naučio bila svijest da svi trebamo jedni druge, da je naše najveće, ali i najkrhkije blago ljudsko bratstvo, utemeljeno na našem zajedničkom bogosinovstvu, te da se nitko ne može sam spasiti. Prijeko je potrebno, dakle, zajedno tražiti i promicati univerzalne vrijednosti koje nam mogu služiti kao putokaz na putu koji vodi do tog ljudskog bratstva.

Naučili samo također, piše nadalje Papa u svojoj poruci za 56. Svjetski dan mira, da povjerenje koje smo polagali u napredak, tehnologiju i učinke globalizacije nije bilo samo pretjerano, nego se pretvorilo u individualističku i idolopokloničku opijenost, ugrozivši jamstva pravde, sklada i mira za kojima tako silno žudimo. U našem svijetu u kojem se sve odvija velikom brzinom, rašireni problemi neravnoteža, nepravdi, siromaštava i marginalizacija vrlo često raspiruju nemire i sukobe, te uzrokuju nasilje, pa čak i ratove.

Baš kad smo se usudili nadati da je najgore u noći pandemije COVID-19 iza nas, čovječanstvo je zadesila nova i strašna nesreća.

Svjedočili smo pojavi druge pošasti: još jednog rata, koji se dijelom može usporediti s bolešću COVID-19, no koji je posljedica krivih ljudskih odluka. Rat u Ukrajini odnosi nevine žrtve i širi neizvjesnost, ne samo među onima koji su njime izravno pogođeni, već, na širi i neselektivan način, i među onima koji tisućama kilometara daleko trpe njegove kolateralne posljedice.

To sigurno, ističe Sveti Otac u Poruci, nije post-COVID doba kakvom smo se nadali ili kakav smo očekivali. Ovaj rat, kao i svi drugi sukobi diljem svijeta, poraz je za čitavo čovječanstvo, ne samo za strane koje su u njega izravno uključene. Dok je cjepivo za COVID-19 pronađeno, za rat još uvijek nisu pronađena prava rješenja. Sigurno da je virus rata teže pobijediti od virusâ koji pogađaju ljudsko tijelo, jer ne dolazi izvana, nego iznutra, iz srca čovječjega nagrađena grijehom.

Što se, dakle, od nas traži?, pita se Papa u Poruci te odgovara: Prije svega se traži da dopustimo da naše srce bude promijenjeno izvanrednom situacijom kroz koju smo prošli, to jest da dopustimo Bogu da, kroz ovaj povijesni trenutak, preobrazi naše uobičajene kriterije tumačenja svijeta i stvarnosti. Ne možemo više razmišljati samo o tome kako sačuvati svoje osobne ili nacionalne interese, nego moramo to promatrati kroz prizmu općeg dobra, s istančanim osjećajem za zajednički život, odnosno kao "mi" otvoren sveopćem bratstvu. Ne možemo ići samo za tim da nastojimo zaštititi sebe same, već je došlo vrijeme da se svi zalažemo oko ozdravljenja našeg društva i našeg planeta, stvarajući temelje za pravedniji i mirniji svijet, ozbiljno predan traženju dobra koje će doista biti opće.

Kako bismo to učinili i živjeli bolje nakon izvanrednog stanja COVID-19, ne možemo zanemariti temeljnu činjenicu: mnoge moralne, društvene, političke i ekonomske krize koje doživljavamo međusobno su povezane, a ono na što gledamo kao na pojedinačne probleme u jednom je uzrok ili posljedica drugih. Stoga smo pozvani odgovorno i suosjećajno odgovoriti na izazove našeg svijeta, piše Papa u svojoj Poruci za Svjetski dan mira koji će se slaviti 1. siječnja 2023.

Papinu poruku su u Vatikanu predstavili prefekt Dikasterija za promicanje cjelovitoga ljudskog razvoja kardinal Michael Czerny, tajnica Dikasterija s. Alessandra Smerilli, FMA, glavni ekonomist FAO-a dr. sc. Maximo Torero (videoporukom) te kantautor, pisac, redatelj i glumac Simone Cristicchi.

Isuse,
i ovoga Božića, kada dođeš,
moglo bi se dogoditi da i ti i tvoji roditelji naidete na zatvorena
vrata.

Jer toliko je zatvorenih vrata,
zatvorenih srca među nama – i među nama koji se nazivamo tvojima.

I ovoga Božića, kada dođeš,
moglo bi se dogoditi da ćeš mjesto za svoje rođenje trebati potražiti
negdje podalje od nas, u predgrađima naših odnosa,
naših prijateljstava i našeg zajedništva.

Ondje dokle ne dopiru naši podozrivi pogledi,
naše isključivosti i naše tvrdoće.

Ondje gdje žive srdačni, susretljivi i suosjećajni pogledi,
i jednako takve ruke.

Moglo bi se dogoditi da tvoji roditelji budu trebali tražiti
mjesto kamo će te položiti,
zbunjeni što su zatekli toliko podijeljenosti koja bi te mogla pozlijediti
mnogo, mnogo više od onodobne betlehemske slame.

Bilo je lakše, mnogo lakše slaviti Božiće onih godina kada nas nevolje
– i nedostatak, pa i odsutnost dobre volje – nisu neposredno doticale.

Bilo je lakše dok su zbog njih stradavali neki neznani,
negdje daleko – ili i u nekim nedalekim dvorištima na koja,
u svojoj raspjevanosti, nismo obraćali pažnju.

O, da nam u našoj božićnoj zbilji ne promakne ona izvorna betlehemska zbilja!

Isuse,
i ovoga Božića, kada nam ponovo dođeš,
kada se tvoje bezazleno djetinje srce – unatoč svemu – zažari među nama,
kada u svom neizrecivu povjerenju ponovo poželiš naše zagrljaje,
posve naravnu uskladenost naših očiju, naših osmijeha i našega ganuća,
učini čudo: čudo svoje ljubavi koje si proteklih tisućljeća nebrojeno puta učinio
i u krajnjim oskudicama i neizvjesnostima,
i u razrušenim domovima i na ratištima:
pomozi nam da nadvladamo sve čime jedni druge ranjavamo,
sve čime te ranjavamo,

i daj da budemo djeca, djeca našega zajedničkoga Oca.

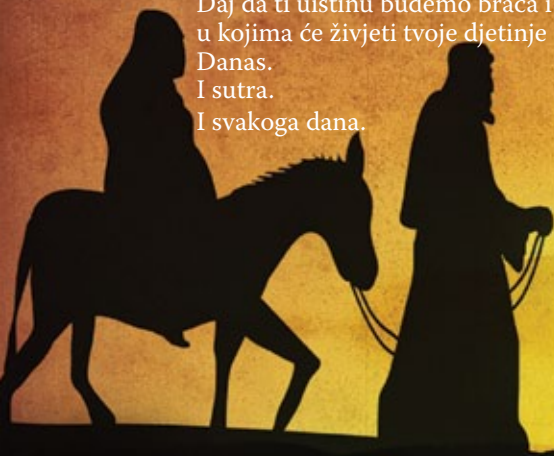
Daj da ti uistinu budemo braća i sestre koji će skrbiti o tebi,
u kojima će živjeti tvoje djetinje srce – živjeti za druge.

Danas.

I sutra.

I svakoga dana.

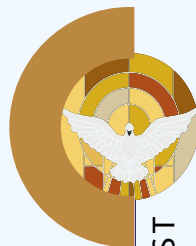
Stjepan Lice

ZAJEDNICA KRVI KRISTOVE KALENDAR DOGAĐANJA U 2023. GODINI

DATUM	DOGAĐANJE	MJESTO
6. 1. 2023.	BOŽIĆNI SUSRET ZKK	PROZORJE
4. 2. 2023.	Sveta Maria De Mattias Utemeljiteljica Klanjateljica Krvi Kristove	
10. – 12. 2. 2023.	DUHOVNA OBNOVA	PROZORJE
21. – 26. 2. 2023.	Duhovne vježbe POST – MOLITVA ŠTUNJA	PROZORJE
18. 3. 2023.	Duhovna obnova ZKK	Zagreb
31. 3. – 2. 4. 2023.	„Cvjetnica u Međugorju“	Međugorje
22. 4. 2023.	Hodočašće Klanjateljica, Članova ZKK i Misionara u Sinj	Sinj
29. 4. – 6. 5. 2023.	Hodočašće u Italiju	Italija
12. – 14. 5. 2023.	Duhovne vježbe Lectio divina	Prozorje
24. 5. 2023.	Marija, Majka i Kraljica Predragocjene Krvi Sv. Misa u 18:00	Prozorje
26. 5. 2023.	Svetkovina posvete crkve Predragocjene Krvi u Prozorju Sv. Misa u 18:00	Prozorje
27. 5. 2023.	Svećeničko ređenje	Zagreb

11. 6. 2023.	Mlada misa p. Karlo Mario Petrović	Prozorje
17/18. 6. 2023.	Noćno bdjenje Zajednica Krvi Kristove	Ludbreg
19. – 25. 6. 2023.	Hodočašće u Poljsku	Poljska
1. 7. 2023.	Svetkovina Predragocjene Krvi	Prozorje
9. 7. 2023.	Mlada misa p. Ivan Rajlušić	Pleternica
11. – 16. 7. 2023.	Duhovne vježbe Lectio divina	Prozorje
8. – 13. 8. 2023.	Duhovne vježbe POST – MOLITVA ŠTUNJA	PROZORJE
15. 8. 2023.	Dan osnutka Družbe Misionara Krvi Kristove	
1. – 3. 9. 2023.	Sveta Nedjelja	Ludbreg
14. – 17. 9. 2023.	Duhovna obnova ZKK	Prozorje
22. – 24. 9. 2023.	Slet ZKK	Međugorje
21. 10. 2023.	Svetkovina sv. Gašpara Utemeljitelja Družbe Misionara Krvi Kristove	Prozorje
23. – 27. 10. 2023.	Duhovne vježbe za svećenike	Prozorje
28. 11. – 3. 12. 2023.	Duhovne vježbe POST – MOLITVA ŠTUNJA	Prozorje
3. 12. 2023.	Sveti Franjo Ksaverski Dan zaštitnika Družbe Misionara Krvi Kristove	Prozroje
Svaki četvrtak	Pobožnost Predragocjenoj Krvi	Zagreb, Razgled 3
Svaki 21. u mjesecu	Pobožnost sv. Gašparu	Prozroje

Živi Kalež. Okružnica katoličkog pokreta "Zajednica Krvi Kristove"

S dozvolom crkvenih vlasti. Glavni urednik: p. Ilija Grgić

Uredništvo: p. Davor Lukačević. p. Stjepan Horvat

Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, 10000 Zagreb

tel: 00385/1/4500130

faks: 4500134; e-mail: info@cpps.hr; internet: www.cpps.hr

ISSN 1426-3920; Grafičko oblikovanje: Blaženka Matic

Narudžba: Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, 10000 Zagreb

Cijena: Godišnji prilog za naše troškove 70 kn.

Neka velikodušnost jednih pokriva nedostatak drugih!

Žiro-račun: Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, Zagreb

Br. računa: 2360000-1101474800

Za inozemstvo: SWIFT: ZABHR2X

IBAN: HR6223600001101474800

BANKA: Zagrebačka banka, Paromlinska 2, 10 000 Zagreb

